

ÁGH ISTVÁN

Farsangi pünkösdölés

Balassi Bálint nótájára

*Az idei télnek közepéig érve
alig láthattunk napot,
a lehült föld fölött elterülő ködök
alá tűnt a horizont,
minden hang a házak segélykiáltása,
utak jajdulása volt.*

*Én mégis utaztam a Vénusz csillagon,
ahogy repülni szoktam,
néhány perc teltével, pár ezer méterrel
a földtől távolodva,
a felhők túlfelén láttam, a verőfény
alig fér az égboltra.*

*Tán azért is ilyen zord az idő, mert nem
szenvedhetjük hatalmát,
minden teremtett lény békességgel megtér
telelni, szokott módján,
mi magunk hajszoljuk, hogy farsangolhassunk,
téli álmunk, mulatság.*

*Hervadtan lekókad a pünkösdírózsa
bokra, földig alázva,
sápadt leveleit romjaiban rejti
kóccá tépázott szára,
sok poshadó szírom, egyik a másikon,
saját tövét trágyázza.*

*A gyönyörű szép múlt biztosan megújul,
mert képzelet rendezi,
piros rózsahalom emlékét hordozom,
s látom már pünkösdleni,
hisz május végére jegyzett érkezése
rögtön bekövetkezik.*

*Szentlélek Úristen, amikor lángnyelvet
lobbantott fejünk fölé,
dicsőítésén túl akarta, osztozzunk
a teremtés örömén,
mert szerelem nélkül, szívünk élve kihűl,
ölünk tüze ördögé.*

Ez lenne a költészet?

*Ez lenne a költészet, Cseh Tamás,
hogy a sötét anyagban élsz tovább?
abban a házban laktál, ahol én
ötvenhét telén Mayer néninél,
most meg, ahol a Budafoki út
közelemben a Gellért térre fut,
áll a szobrod, már szabadtéri tárgy,
mégis, mint aki fellépésre vár.*

*Más költői hangulatnak örült
a társaságunk hatvanhét körül,
a Pasarétre nővéred kísért,
nem Antoine-t, aki még nem Irén,
főiskolás leheffel, ő pedig,
elfeledtem, mit dolgozott s melyik
városban, tán Balassagyarmaton,
a megfejtést dalodra hagyhatom.*

*Dalaidban költői fűszerek
a köznapi, és mégis légies,
s a különös, mint magyar indián,
a Bakonyban az indiánozás,
még az avantgárd papacs is apacs
lett szokatlan happeninged alatt,
én meg irigyen megítéltelek,
mert elhitted, amit már nem lehet.*

*Betöltötted a költészet helyét,
a te dalod közös szív működés,
még az is táborodba tartozott,
aki csak láthatatlanul hallgatott,
azt hitték, maguk írják éneked,
s kidalolod, mit titkuk elfedett,
úgy tűnt már, benned él ez az egész,
s téged tükrözött vissza mind feléd.*

*Nincs annál nagyobb költészet, Tamás,
Gárdonyi szobra lenne tanú rá,
mikor azt mondtad köszönés helyett,
hogy „meghalok” és hogy „szerettelek”,
nem vártad meg elképedt válaszom,
a túl nagy sapkád alatt kopaszon
elindultál a Bertalan Lajos
utca felé, és jött a villamos.*